

zich — 1894 — vrij te maken voor den buiten-universitair arbeid aan welken hij zich niet kon onttrekken, en verzocht nu z'n jongsten collega het onderwijs in wijsbegeerte en zielkunde van hem over te nemen. 't Zich inwerken in de omvangrijke stof kostte uiteraard de eerste jaren niet weinig van z'n tijd.

Ook hier viel heel wat te doen. Wijsbegeerte had van ouds 'n niet al te goeden naam in onzen kring, en niet geheel ten onrechte. In haar *speculatieve* vormen vergat ze immers steeds den Schepper en Z'n schepsel te onderscheiden en voerde zoo telkens opnieuw naar het pantheïsme terug. Geen wonder, dat professor Geesink voor dit soort filosofie niets voelde.

Doch daar bood plotseling de in Zuid-West-Duitschland geboren tweede zoon der *critische* wijsbegeerte de steeds ietwat stiefmoederlijk behandelde jongste dochter der Calvinistische wetenschap galant den arm! Was 't niet te verstaan, dat ze 'n oogenblik op hem steunde, ja zich 'n korten tijd overgaf aan den zoeten droom, dat 'n blijvende verbintenis tusschen beide mogelijk zou zijn?

In dezen gevaarlijken droom onderkende professor Geesink de op zichzelf niet zondige begeerte naar 'n zich laten gelden eener *niet-speculatieve* filosofie ook in onzen kring. Waar 't op aan kwam was: onderscheiding die dan ook niet uitbleef. Van de speculaties à la Lotze, den leermeester van Windelband in de metaphysica, moest hij niets hebben. En wat laatstgenoemde betrof — voor diens poging het leven des geloofs te verklaren uit 'n beschouwing van de ethische norm *als* heilig, was professor Geesink, na de teleurstelling met de ethische theologie in z'n vóór-Calvinistischen tijd opgedaan, eenvoudig immuun.

Moeilijker viel het voorloopig in een derde punt tegen de nieuw-opkomende richting op te tornen. Deze kwam nl. de annexatiezucht der beoefenaars van de ethiek in het geveel: ze leerde hun immers vrij de oogen begeerig te laten weiden over al de normatieve terreinen. Zoo bleek, dat de typeering van het ethisch gebied als „normatief” wel viel te handhaven, maar niet volledig genoeg was. 'n Dieper ingaan op 't eigenaardige in 't ethische deel van 't als „normatief” afgerasterd gebied was dringend noodzakelijk. Dat hield hij blijkbaar voor oogen bij de voorbereiding zoowel voor z'n colleges als voor z'n preeken.

Ook deze moeten hier genoemd, daar hij bij de keuze zijner stoffen voor den Dienst des Woords zooveel vrijer was dan b.v. bij die der te bespreken lectuur in de graaggelezen *Heraut*-recensies. In 'n groot aantal dezer preeken is 'n niet gering deel verwerkt van de resultaten, die de analyse van 't ethisch leven aan 't licht bracht. Want zeker, z'n meestal zachte stem kon doordringend worden, wanneer hij afried te willen rusten op 'n bed, dat te kort en zich te willen voegen onder 'n dek, dat te smal was. Maar in z'n kracht was hij toch eerst, wanneer hij de moeilijkheden en den rijkdom van 't practisch Christen-zijn